

Návštěva z doby ledové

Byla opravdu temná zimní noc, měsíc i hvězdy pohltila černočerná tma. Přišla jsem pozdě domů. Přesto jsem se rozhodla, že každodenní běhání nevynechám, protože mé zlenivělé nohy jej opravdu potřebují. Vydala jsem se zasněženou krajinou k lesu. Byla mi velká zima. Běžecské boty byly plné běloučkého sněhu. Teplý vzduch vycházející z mých zmrzlých úst se ochlazoval hned, jak opustil popraskané rty. Všude kolem se rozmáhalo strašidelné ticho ležící na všem živém i neživém. Jen stromy sténající pod sněhovou peřinou nedokázaly udržet tíhu bílé krásy, jež se čas od času se strašným hlukem zřítíla dolů k chladné zemi.

Do zdánlivě nekonečného ticha se náhle rozezněl hrozivý řev. Byla jsem v lese a onen zvuk mi prošel až do morků promrzlých kostí. „Uteč!“ říkala jsem si, ale něco mi to nedovolilo. Stála jsem jako zkamenělá, až náhle se mé tělo dalo do pohybu. Nevím, zda to byla zvědavost či co. Ale vím, že zmrzlé nohy se nečekaně rychle prokrvily a kmitaly ledovým královstvím hlouběji do lesa. A vtom jsem to spatřila. Nedokáží popsat mé zděšení. Bylo to obrovské, chlupaté a vše okolo tohoto stvoření bylo srovnáno se zemí. Stálo tam mládě mamuta. Z hlubin mohutného těla se ozval plačtivý, srdcervoucí zvuk. V noze mělo zabodnutou sekyru, hyzdila jeho mamutí tlapu, tak jako trn hyzdí dlaň člověka.

Rozhodla jsem se, že mu pomohu. Příležitost na sebe nenechala dlouho čekat. Unavené mládě po chvíli vyčerpaně kleslo k zemi potřísněné krví a začalo ztěžka oddychovat. Pomalu jsem se k němu přiblížila, natáhla jsem rozklepanou ruku po sekyře a škusla jí. Mládě žalostně zakvílelo a ucuklo, avšak sekyra byla v mých dlaních. Chvíli jsem tam jen tak stála, ale dolehla na mne únava. Mamutí oddychování působilo jako ukolébavka, ale znělo stále hlasitěji a blížilo se ke mně, stejně jako příjemně teplý vzduch vycházející z mamutího chobotu. Mé oči se otevřely a pohleděly do těch jeho, jež mne pronikavým pohledem hypnotizovaly. Dotkla jsem se jeho hebkého čela a začala jsem ho hladit, tak jako každý pán hladí svého psa. Mládě labužnický přivřelo oči a přitisklo se k mé ruce.

Tehdy jsem poznala opravdové kouzlo ticha, díky kterému jsem viděla mamutí krásu i v noční tmě. Dlouho jsme stáli uprostřed lesa, když jsem znovu zaslechla hlasitý zvuk. Jakmile jej mládě uslyšelo, zvedlo se a kulhalo tím směrem. Ještě jednou se ke mně otočilo, darovalo mi poslední pohled a zmizelo v lese. Domů jsem se vracela unavená, ale šťastná, že právě já jsem mohla hledět minulosti do tváře.